

částečném rozsudku, jenž byl v přítomnosti obou stran prohlášen, nastává účinnost již prohlášením rozsudku co do uznaného dílu žalobní žádosti. V tomto případě však, jak míní dále stěžovatel, nelze ani mluvíti o dílčím rozsudku, protože celá zažalovaná pohledávka byla uznána a rozsudek zavazuje žalovanou pozůstalost k zaplacení této pohledávky. Poněvadž pak soud si vyhradil při prohlášení rozsudku rozhodnutí o útratách, nutno prý celý rozsudek rozdělit ve dva díly. První díl ohledně hlavní pohledávky jest prý účinným již prohlášením rozsudku, druhý ohledně útrat od jeho doručení, ale poněvadž žalobce, vycházející druhé straně vstříc, odrazil již v exekučním návrhu později ustanovené a jemu uložené útraty sporu od uznané pohledávky, ačkoli rozhodnutí o útratách nebylo ještě v právní moci, usuzuje stěžovatel, že byl oprávněn k exekuci, když lhůta k plnění, počítaná od prohlášení rozsudku již uplynula. Nelze mu však v těchto názorech přisvědčiti. Rozsudek nabývá ovšem, byl-li prohlášen následkem uznání v přítomnosti obou stran, dle Šu 416 třetí odstavec c. ř. s. účinnosti již prohlášením a doručuje se stranám toliko k jejich žádosti. Aby však tato účinnost nastala, vyžaduje se, by aspoň výrok rozsudkový byl plně prohlášen. Tomu však není tak, neobsahuje-li vše, co se žalobci přisuzuje a co se nepřisuzuje, zejména také neobsahuje-li výroku o výši útrat sporu. Účinnost rozsudku je v takovém případě odsunuta až do doby, kdy rozsudek byl doručen. Jest vyloučena taková kombinace, že by rozsudek byl účinným ohledně hlavní věci již prohlášením, ohledně útrat až po doručení rozsudku. (Srv. Neumann, komentář k civilnímu řádu soudnímu, vydání z r. 1915 sv. II. str. 1357—1358.). V případě, o němž jde, jest to tím více vyloučeno, poněvadž rozsudek byl v přítomnosti obou stran prohlášen tak, že žalovaná pozůstalost jest povinna zaplatiti žalobci zažalovaných 530 Kč s 5% úroky ve 14 dnech pod exekucí, že však naproti tomu má žalobce v téže lhůtě a s týmiž následky nahraditi žalované straně útraty sporu, jak budou teprv ustanoveny. Žalovaná strana tedy v době prohlášení rozsudku nevěděla vůbec, kolik činí útraty, jež jí měl žalobce dle Šu 45 c. ř. s. nahraditi, a nevěděla tedy, kolik bude jí zaplatiti žalobci z hlavní pohledávky. Nelze tedy sdíleti názor, že v takovém případě i vůči žalované straně nastala účinnost rozsudku již jeho prohlášením. Naopak účinnost celého rozsudku dlužno předpokládati teprv doručením rozsudku, v němž také byly ustanoveny již útraty sporu, kteréž byly žalované straně přisouzeny, a poněvadž doručení rozsudku se stalo dne 5. května 1926, uplynula lhůta k plnění až dne 19. května 1926. Žalovaná strana však zaplatila rozsudečnou pohledávku po srážce útrat již dne 15. května 1926, čemuž se v dovolacím rekursu nijak neodporuje, byl tedy exekuční návrh žalobcův podaný dne 10. května 1926 a vyřízený 11. května 1926 předčasným.

Čís. 6217.

Nelze obnoviti projednání pozůstalosti již odevzdané vzhledem k tvrzení dědiců, že při místopřísežném seznání byla udána pozůstalost neúplně.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1926, R II 217/26.)

Pozůstalostní soud zamítl návrh dědiců, by byla doplněna již odevzdaná pozůstalost po Eleonoře N-ové nově prý na jevo vyšlým pozůstalostním jméním, a poukázal navrhovatele na pořad práva. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelé tvrdí, že, když při projednávání pozůstalosti v roce 1916 udávali místo přísahy pozůstalostní jmění, udali je neúplně, a navrhuji, by projednávání pozůstalosti bylo obnoveno, aniž by však, jak by bylo třeba, uvedli, která dodatečná úřední jednání pozůstalostního soudu pokládají za potřebná. Objeví-li se po odevzdání pozůstalosti jmění dříve neznámé, jest sice podle §u 179 nesp. říz. pozůstalostní soud povinen zaříditi, čeho jest třeba, jmenovitě pak postarati se o zabezpečení zákonných poplatků, způsobem zvláštními předpisy předepsaným, ale dřívější dědické přihlášky zůstávají v platnosti, a pozůstalost se nově neodevzdá. Stěžovatelé přihlásili se již v roce 1916 bezpodmínečně ze zákona k dědictví, pozůstalost byla jim také na základě těchto přihlášek, jež nemohou býti již změněny (§ 806 obč. zák.), právoplatně každému třemi osminami odevzdána, inventář nebyl podle §u 92 nesp. říz. sepsán, místo něho bylo podle §u 114 nesp. říz. projednání pozůstalosti položeno za základ místopřísežné seznání jmění. Při tomto stavu pozůstalostního řízení není zákonného podkladu k jeho obnově nebo doplnění, zůstává však ovšem stěžovatelům volno, dřívější své místopřísežné seznání jmění dodatečně opravit a opravené zaslati poplatkovému úřadu. Spor vzniklý nyní mezi stěžovateli a Františkou V-ovou o tom, co vše náleželo do pozůstalosti po Eleonoře V-ové, nemůže býti rozřešen obnovením pozůstalostního řízení, nýbrž jenom rozepří. Ku zahájení a provedení tohoto sporu poskytuje stěžovatelům dostatečné oprávnění odevzdací listina.

Čís. 6218.

Dodatky ve smyslu čl. 16 obch. zák. jsou součástkami firmy rovnocennými se součástí hlavní. Při převzetí staré firmy jsou nepřipustny jakékoliv změny firmy kromě dodatku, vyjadřujícího následnický poměr.

(Rozh. ze dne 25. srpna 1926, R I 677/26.)

Návrh Rachelle M., majitelky firmy »Internationales Reisebureaux American Exchange Rudolf M.«, by bylo znění firmy změněno na »Bankhaus Rudolf M.«, soud první stolice zamítl. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Zásadním požadavkem znění firmy jest, by odpovídalo pravdě a skutečnosti. To vysvítá z ustanovení čl. 15 a násl. obch. zák. Jedinou úchytku dovoluje čl. 22 obch. zák. v případě přechodu závodu smlouvou nebo dědictvím na nového nabyvatele, kde se připouští vésti závod dále pod dosavadní (starou)